

Modrý kůň

Marek

Na výtvarnou výchovu se pokaždé těším i netěším.

Když maluju, jsem šťastný. Jenže ve škole malujeme jinak, než jak to dělá strejda Standa. Naše učitelka je hodná a chytrá, nikdy na nás nekřičí a umí pěkně předčítat a recitovat z paměti. O malování si ale myslí něco jiného než strejda nebo já.

„Děti, dnes budeme malovat domácí zvířata. Koně, krávy, psy, kočky nebo slepice. Každý si může vybrat.“

„Já namaluju Micku,“ hlásí Olinka.

„A já Reka. To je dědův lovecký pes. Chodí s ním do lesa na bažanty.“

„Můžu namalovat krávy? Ne jednu, ale čtyři? V ohradě?“

Prvňáci mají spoustu hloupých řečí. Naše třída je totiž malotřídka. To znamená, že my třetáci chodíme dohromady s prvňáky a druháky. Markéta je ve čtvrté a chodí společně s páťáky. Víc tříd v Bílé Lhotě není.

„Kdo neví z paměti, jak jeho zvíře vypadá, může se podívat na obrázky.“

Obrázků je spousta. Vybírám si obrázek koně. Kůň je hnědý a vypadá unaveně jako po dlouhé cestě. Nelíbí se mi. Já koně vidím jinak.

Dám se do práce. Maluju temperami. Mám jich jenom šest. Černou, žlutou, modrou, zelenou, bílou a červenou. To je málo. V papírnictví v Kamenici jsem viděl tempery, co mají barev dvacet čtyři. Ty bych si přál.

Mačkám z tub barvy na paletu. Míchám je dohromady jako strejda Standa, dokud se mi odstín nelíbí. Nadechnu

se a udělám první tah. A je to jako vždycky, brzy mě čáry a tahy pohltí. Štětec skáče po čtvrtce sám od sebe, jako by mi někdo neviditelný vedl ruku.

Paní učitelka se zastaví u mé lavice. Starostlivě zavrtí hlavou.

„Marku, špatně jsi poslouchal. Neměli jste malovat pohádku, ale skutečného koně.“

Vezme můj výkres a ukáže ho ostatním. „Děti, co je tady špatně?“

Můj kůň je modrý. Tmavě modrý a divoký. Běží a hříva mu vlaje a z nozder mu šlehá oheň. Je noc a svítí bílý měsíc a hvězdy. Kůň běží pod těmi hvězdami k černým horám, kde žije. Zatoulal se daleko a vrací se domů.

„Kůň přece není modrý,“ vypískne nějaký prvňák. Všichni se rozesmějí.

Veruna Lhotská, co sedí přede mnou, se otočí. Zadívá se na mě zelenýma očima a zvedne ruku.

„Proč by kůň nemohl být modrý? Kráva Milka z čokolády je přece taky fialová.“

„Fialová kráva je vymyšlená stejně jako Markův kůň. Máte za úkol namalovat zvíře podle předlohy. Třeba... jako tady Olinka.“

Olinčin výkres je ohavný. Tlustá šilhavá kočka s černými a šedými pruhy připomíná žábu. To si alespoň myslím já.

Veruna pokrčí rameny. „Mně se ten kůň stejně líbí,“ šeptne mi ještě.

Na konci hodiny prochází paní učitelka mezi lavicemi a vybírá nejkrásnější výkresy na nástěnku. Můj modrý kůň mezi nimi není. Je mi to líto.

O přestávce koušu do chleba a koukám se z okna. Dívám se za poslední domky v Bílé Lhotě, až za rybník a kravín. Tam se táhnou fialové lesy s ostrými černými špičkami, píchají do

narůžovělé a šedé oblohy. Zajímalo by mě, jak by to strejda namaloval. Skvrna temné zelené a jasně růžová, šmouhy bílých mraků, modrá mlha v dálce.

Přiloudá se Veruna.

„Chceš?“ Nasype mi do dlaně oříšky z pytlíku.

„Můžu si vzít toho koně? Dala bych si ho do pokojíčku.“

No ne! Veruně se líbí můj obrázek!

„Jasně, když chceš,“ řeknu naoko ledabyle. Ale uvnitř mám radost.

Takovou hřejivou, do červena.